

едно писмо на български езикъ написано, никой отъ тѣхъ нѣма да го разбере. Тѣ ще търсятъ нѣкой ученъ българинъ, специалистъ по езика, който ще може да имъ го прѣведе на тѣхенъ езикъ. Българскиятъ езикъ е разбранъ за насъ, но не и за тѣхъ. Вие си казвате: дали ангелитѣ се интересуватъ отъ нашия животъ? — Не се интересуватъ. Кой отъ васъ на примѣръ, се интересува отъ мравкитѣ? — Само ученитѣ хора, а обикновенитѣ хора не се интересуватъ. Най послѣ питамъ: мравитѣ занимаватъ ли се съ насъ? Ето, ние сме дори богове по отношение на мравкитѣ, но тѣ не искатъ да знаятъ за насъ. Често, като ходя по Витоша, нѣкоя мравя се качи отгорѣ ми, ходи по ржцѣтѣ ми, безъ да подозира, че при нея седи божество. Качва се на главата ми ходи натукъ-натамъ, обикаля, докато намѣри нѣкоя трошичка. Задига трошичката и си върви по работата, нищо не иска да знае. Защо? — Съзнанието ѝ е таково. И дѣйствително, тя има право. Казва: „Ти си божество, богатъ щедъръ човѣкъ си, ще ми дадешъ една малка трошица. И сто мравки още да дойдатъ, това нищо не прѣдставлява за тебе. Макаръ че не съмъ толкова тежка, отъ тебе завися. Но ти ще бждешъ тъй благороденъ, нѣдей ме бута съ ржката си защото ще ме смажешъ“. Азъ ѝ казвамъ: можешъ